

Posudek bakalářské práce

Autor/ka práce: Nikol Czuczorová

Název práce: **Umelecké inštitúcie a pozícia diváka**

Posudek vedoucí/ho práce

Posudek oponenta/ky

Autor/ka posudku (jméno, příjmení, pracoviště): Tereza Stejskalová

Hodnocení obsahu a výsledné podoby diplomové práce (A/výborně – B/velmi dobře – C/dobře – D/dobře s výhradami – E/dostatečně– F/nedostatečně – nedoporučeno k obhajobě)

Vhodnost zvoleného cíle a přístupu práce.....B

Relativní úplnost zpracované literatury ke zvolenému tématu A

Schopnost kriticky vyhodnotit a použít odbornou literaturu..A

Logičnost struktury práce, souvislost jejich kapitol..B

Jazyková a stylistická úroveň práce. A

Dodržení citační normy (pokud se v textu opakovaně vyskytují přejaté pasáže bez udání zdroje, práce nemůže být doporučena k obhajobě)...B

Obrazové přílohy v dostatečném rozsahu, oprávněnost a vhodnost příloh, grafická úprava..A

Původnost práce, přínos k rozvoji oboru..B

Celkové hodnocení bakalářské práce A/B

Slovní hodnocení bakalářské práce včetně otázek, k nimž se diplomant/ka musí při obhajobě vyjádřit:

Práce Nikol Czuczorové se věnuje přehodnocení vztahů uměleckých institucí a diváků. Na počátku představuje pražskou výstavní síň Rudolfinum jako příklad instituce, která prezentuje komplikované a politicky laděné výstavní projekty, často z jiného kulturního kontextu. Nikol tuto instituci kritizuje za její nedostatečně citlivý přístup k divákům/divačkám – Rudolfinum nechává na nich, aby si k tématům sami našli cesty a díla ani nepřekládá – automaticky předpokládá, že divák/divačka umí anglicky. Oproti tomu Nikol popisuje praktiky menších alternativních iniciativ, které se snaží vztah umělecké instituce a diváka zásadně proměnit a z diváka jako externího pozorovatele/pasivního konzumenta artefaktu učinit aktivnějšího a rovnoprávnějšího participanta uměleckých procesů. Politicky laděné umělecké projekty se tak promítají přímo do institucionální praxe a někdy úplně splývají. Jedná se o aktivity Johna Hilla na půdě AVU (How to Build a Platform), vzdělávací iniciativy wash-ed v Trenčíně a Casco, menší instituce v holandském Utrechtu. Smysl těchto projektů je vytváření dočasných nebo trvalejších komunit, kde neexistují striktní hierarchie mezi institucionálními aktéry/aktérkami, diváky/divačkami či umělci/umělkyněmi a které spolurozhodují a spoluvytvářejí dané instituce a umělecko-společenské procesy. Práce má zajímavé a velice aktuální téma, je dobře napsaná a strukturovaná, čerpá z relevantních zdrojů a její záměr je jasný a srozumitelný. Je rozhodně velice inspirativní pro kohokoliv, kdo se zabývá uměleckými institucemi, institucionální kritikou, atd.

Kritické poznámky a otázky:

Kapitolka o Rudolfinu se mi zdála trochu příliš stručná. Možná by stálo za to více rozvést způsoby mediace a zprostředkování, které výstavní síň využívá a v čem jsou konzervativní/hierarchické/nedostatečné. Mohla bys to více rozvést?

Napadá tě, které příklady alternativních strategií, které v práci rozebíráš, by takové Rudolfinum mohlo využít a jak? Třeba „Common Air“?

Jakou roli v tématu diváci vs instituce sehrál Covid? Vyjevila pandemie spíše potřebu takovýchto strategií, které popisuješ, nebo je naopak zbrzdila/zpochybnila?

Připadá mi skvělé, že čerpáš z různých kulturních kontextů, na druhou stranu by bylo dobré tyto rozdílné kontexty více přiblížit, protože jasně ovlivňují strategie, které si ta či jiná instituce volí.

Například Casco vs. wash-ed. V Utrechtu bude například jiné finanční/institucionální zázemí než v Trenčíně a než na AVU, atd.

V kapitole o Rudolfinu i sekci o platformě wash-ed mě přišla trochu problematická hierarchie mezi nepoučeným a poučeným divákem. Přišlo mi, že k nepoučeným divákům (navzdory odkazům k Rancierovi) přistupuješ trochu s despektem, jako někomu, koho musíme něco naučit. Ale co když je to naopak? Co může divák nepoučený současným umění naučit nebo odnaučit současné přístupy k divákům?